

Arrest

nr. 269 621 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten L. CASAGRANDA en G. LYS
Welgelegenstraat 11
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten L. CASAGRANDA en G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel West op 18.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

in voorkomend geval, alias: M.A. (...), X, Syrië – E.B.H. (...) - X - ALGERIJE

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Meerdere processen-verbaal werd opgemaakt door PZ Brussel West te zijnen laste wegens inbreuken op de wetgeving van verdovende middelen en opzettelijke brandstichting

<i>03.04.2017</i>	<i>BR.60.L2.015726/2017</i>
<i>22.08.2017</i>	<i>BR.47.L2.038041/2017</i>
<i>30.01.2018</i>	<i>BR.60.L2.004785/2018</i>
<i>12.05.2020</i>	<i>BR.60.L2.022522/2020</i>
<i>17.08.2020</i>	<i>BR.60.L2.035874/2020</i>
<i>29.11.2021</i>	<i>BR.60.L2 051889/2020</i>
<i>15.01.2021</i>	<i>BR.60.L2.002393/2021</i>
<i>23.03.2021</i>	<i>BR.60.L2.012901/2021</i>
<i>03.08.2021</i>	<i>BR.60.L2.031116/2021</i>

Gezien het winstgevend karakter en op de herhaling van deze feiten, vermeerderd met de maatschappelijke ernst, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03.04.2017.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene is gekend bij onze diensten sinds september 2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M.A. (...), 21.04.1997, Syrië – E.B.H. (...) - 21.08.1999 - Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

03.04.2017	BR.60.L2.015726/2017
22.08.2017	BR.47.L2.038041/2017
30.01.2018	BR.60.L2.004785/2018
12.05.2020	BR.60.L2.022522/2020
17.08.2020	BR.60.L2.035874/2020
29.11.2021	BR.60.L2 051889/2020
15.01.2021	BR.60.L2.002393/2021
23.03.2021	BR.60.L2.012901/2021
03.08.2021	BR.60.L2.031116/2021

Gezien het winstgevend karakter en gelet op de herhaling van deze feiten, vermeerderd met de maatschappelijke ernst, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.11.2020 dat hem betekend werd op 29.11.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03.04.2017.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene is gekend bij onze diensten sinds september 2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M.A. (...), 21.04.1997, Syrië – E.B.H. (...) - 21.08.1999 - Algerije

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

03.04.2017	BR.60.L2.015726/2017
22.08.2017	BR.47.L2.038041/2017
30.01.2018	BR.60.L2.004785/2018
12.05.2020	BR.60.L2.022522/2020
17.08.2020	BR.60.L2.035874/2020
29.11.2021	BR.60.L2 051889/2020
15.01.2021	BR.60.L2.002393/2021
23.03.2021	BR.60.L2.012901/2021
03.08.2021	BR.60.L2.031116/2021

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, vermeerderd met de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.11.2020 dat hem betekend werd op 29.11.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03.04.2017.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene brengt ook geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de Franse taal als proceduretaal kiest, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de rechtsmacht

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding van 15 september 2021, die in de eerste bestreden beslissing vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet

bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij is gericht tegen de in de bestreden bijlage 13 *septies* opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 3, 5, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikel 7, 21, 23, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het recht om gehoord te worden als algemeen Europees beginsel van de rechten van verdediging alsook voortvloeiend uit de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Na het citeren van een deel van de motivering van de bestreden beslissing zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“Force est de constater que, ce faisant, la décision attaquée est insuffisamment et inadéquatement motivée, de sorte qu'elle est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation.

1. *Rappelons le prescrit de l'article 21 de la loi du 15 décembre 1980 :*

« Le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale. »

Pour sa part, l'article 23 de la loi du 15 décembre 1980 précise ce qu'il faut entendre par la compromission à l'ordre public :

« § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.

Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille ».

L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 dispose quant à lui que :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé

[...]

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale; »

La loi du 15 décembre 1980 ne comportant pas de définition générale de la notion d' « atteinte à l'ordre public », il convient d'appliquer mutatis mutandis la définition reprise dans l'article 23 de la loi à la notion de compromission à l'ordre public telle qu'évoquée par l'article 7 alinéa, 3° de la même loi

Il convient également de se référer au récent arrêt de Votre Conseil n° 240 283 du 31 août 2020 qui se réfère à la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne en ces termes :

« Ainsi, à la lecture de la jurisprudence de la CJUE, le Conseil rappelle qu'il appartient à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant est constitutif d'une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public ou la sécurité nationale, de prendre en considération 'tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation' et, notamment, 'la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission'. Les critères ainsi décrits ne sont pas exclusifs et rien n'empêche la partie défenderesse d'avoir égard à d'autres éléments, tels que comme en l'espèce le caractère lucratifs des faits commis, prisme qui, contrairement à ce que soutient sans même s'en expliquer la partie requérante, est pertinent pour apprécier le caractère grave réel et actuel de la menace, dès lors que la personne dont le comportement est apprécié n'a en principe du fait de l'illégalité de son séjour pas accès à d'autres sources de revenus. »

En tenant compte des enseignements de cet arrêt, on n'aperçoit pas comment la partie adverse a pu aboutir à la conclusion que le requérant pouvait compromettre l'ordre public, avec pour unique base différentes notices ouvertes au parquet de Bruxelles, entre 2017 et 2021.

Force est de constater qu'outre la mention de ces numéros de notices, rien dans la décision attaquée ne nous permet de savoir les faits qu'elles concernent, ni ne nous permet de nous assurer que le requérant est effectivement et réellement concerné par ses notices en tant que suspect.

Il convient de rappeler également l'article 6. § 2, de la Convention européenne des droits de l'Homme, laquelle dispose que :

« Toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie ».

Il est important de rappeler à la partie adverse que l'existence d'une notice, à supposer même qu'elle concerne des faits dans lesquels le requérant serait impliqué en tant que suspect, n'équivaut nullement à une condamnation pénale.

Elle ne renseigne de plus nullement quant au comportement de l'intéressé.

La simple évocation de cette suite de chiffres non autrement précisée ni documentée est d'ailleurs contraire à ce qu'impose la jurisprudence du Conseil d'Etat en termes de motivation par référence :

« « La motivation par référence à des documents ou avis émis au cours de la procédure d'élaboration de l'acte administratif est admise à condition que ces documents ou avis aient été reproduits dans l'acte ou annexés à la décision pour faire corps avec elle ou qu'ils aient été portés à la connaissance antérieurement ou concomitamment à la décision. Ces documents doivent eux-mêmes être motivés (Cons. État (13e ch.), 17 juin 2003, Adm. publ. mens., 2003, p. 130). »

(Voy. CCE, arrêt n° 153 492 du 29 septembre 2015. Voy. également CCE n° 155 788 du 29 octobre 2015).

Elle ne permet pas, quoiqu'il en soit, de fonder une affirmation selon laquelle « le comportement du requérant présenterait un danger pour l'ordre public », tel que le fait la décision.

Par conséquent, en basant sa décision sur l'existence d'une menace à l'ordre public au sens de l'article 7 al. 1, 3°, la partie adverse viole le principe général de motivation matériel des actes administratifs ainsi que les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

2. L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Il convient également de rappeler le prescrit de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme qui dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance (...) »

Au même titre, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne prévoit que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications. »

Tant la Convention européenne des droits de l'Homme que la Charte des droits fondamentaux sont d'application en immédiate en droit belge. Il convient donc de les appliquer.

En outre, soulignons que, par un arrêt n° 146 651 du 29 mai 2015, Votre Conseil a jugé ceci :

« Le Conseil rappelle que l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur lequel se fonde l'ordre de quitter le territoire] attaqué a été modifié par la loi du 19 janvier 2012 qui assure la transposition partielle de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115) et porte notamment que :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé : [...] 2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé; [...] ».

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Projet de loi Modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. Résumé, Doc. pari.. Ch. repr., sess. ord. 2011-2012, n° 1825/001, p. 17) ».

En l'espèce, la partie adverse n'a aucunement pris en compte la vie familiale de Monsieur EL BARIKI, se contenant de souligner que celui-ci a déclaré ne pas vivre de vie familiale en Belgique.

Pourtant, plusieurs des frères de Monsieur E.B. (...) sont présents en Belgique.

En outre, la tante de Monsieur E.B. (...), Madame M.H.H. (...) est présente en Belgique et héberge Monsieur E.B. (...) (Voy pièce 4).

Celle-ci représente un véritable pilier pour Monsieur E.B. (...) d'autant qu'il ne dispose plus d'aucune famille au Maroc, son père étant décédé en 2018.

La partie adverse n'a nullement motivé son absence de prise en compte de la vie familiale menée par Monsieur E.B. (...)

Au vu de ces éléments, il est clair que la décision attaquée risque d'anéantir leur vie privée et familiale du requérant serait forcé de quitter le territoire belge.

Vu les éléments qui précèdent, il est clair que la partie adverse a manqué au devoir de minutie qui s'impose à elle en ne cherchant pas les informations particulières relatives à la prise en compte du droit au respect de la vie privée et familiale avant de prendre une décision.

De surcroît, la décision attaquée porte une atteinte absolument disproportionnée au droit que leur reconnaît l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, lequel garantit leur droit à la

vie privée et familiale, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de TUE ainsi que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

3. L'article 11 de la Directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, d'application directe en droit belge, dispose ceci :

« 2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. »

Force est de constater que le délai visé par cette directive commence à courir à la date de l'adoption de l'interdiction d'entrée visée.

En considérant dans l'ordre de quitter le territoire attaqué que le requérant ferait encore actuellement l'objet d'une interdiction d'entrée de 3 ans, alors que cette dernière a été prise en date du 3 avril 2017, la partie adverse a méconnu le prescrit de cette disposition.

En ce qu'elle repose sur une motivation erronée et qu'elle contrevient au prescrit de la disposition visée au moyen, la décision attaquée est illégale

5.

5.1. L'article 3 de la convention européenne des droits de l'homme dispose que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

À ce sujet, la partie adverse a considéré que :

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van artikelen 3 en 8 wordt niet aannemelijk gemaakt »

Il s'agit là d'un manquement aux devoirs de soins et de minutie.

Il découle en effet de ces principes que la partie adverse est tenue de prendre toutes les mesures nécessaires et de récolter le plus d'informations possibles avant rendre sa décision.

Or, il ressort clairement de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse n'a pas procédé à un examen soigné et méticuleux de la situation du requérant puisqu'il n'a pas tenu compte de tous les éléments du dossier.

Le requérant souffre en effet de schizophrénie paranoïde et il a clairement besoin d'un suivi médical (Voy pièce 3).

Ce suivi médical ne peut être assuré dans son pays d'origine, le Maroc.

Cet élément est totalement éludé par la partie adverse.

5.2. En outre, il convient évidemment de tenir compte de l'impact sur l'état de santé que pourrait avoir le transfert pour Monsieur E.B. (...) en raison de la pandémie du COVID-19.

Un rapatriement l'exposerait grandement au risque d'une contamination au COVID-19 dès lors que le voyage en avion implique en effet, un contact rapproché avec un certain nombre de personnes pendant plusieurs heures.

Arrivé au Maroc, Monsieur E.B. (...) ne disposerait pas de traitement adéquat et partant, mettant la santé du requérant en péril. Cela constituera un risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

Ainsi, la partie adverse n'a pas fait preuve de minutie et de prudence dans l'analyse du dossier, en ne veillant pas à examiner les conséquences du renvoi de Monsieur E.B. (...) sur son état de santé, que ce

soit en raison de la pathologie psychiatrique dont il souffre ou en raison de la crise sanitaire liée à la pandémie du Coronavirus qui touche actuellement le monde entier.

Ce faisant, la partie adverse viole les principes généraux de bonne administration, en particulier ceux de prudence, de soin et de minutie ainsi que les dispositions visées au moyen.

6. *En outre, Il convient en effet de rappeler que Votre Conseil a jugé, par un arrêt récent n° 162 974 du 26 février 2016, ce qui suit :*

« 4.2. Le Conseil rappelle que l'article 7 de la Loi résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/CE), lequel porte que « Les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».

Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la Loi est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce. Le Conseil relève en outre que la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans un arrêt C- 166/13, rendu le 5 novembre 2014, que « Selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante (arrêts Sopropé, C 349/07, EU:C:2008:746, points 33 et 36; M., C 277/11, EU:C:2012:744, points 81 et 82, ainsi que Kamino International Logistics, C 129/13, EU:C:2014:2041, point 28).

Le droit d'être entendu dans toute procédure est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. »

Et Votre Conseil d'ajouter, par le même arrêt :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée).

Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les Etats membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre Part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour.

(...)

4.3. En l'espèce, force est de constater, à la lecture du dossier administratif, qu'il n'apparaît nullement que le requérant ait été informé de la prise future de l'ordre de quitter le territoire attaqué, ni qu'il ait pu faire valoir des observations ou qu'il ait été auditionné, quant à sa situation familiale par exemple.

Il résulte de ce qui précède que le requérant n'a pas pu faire valoir les éléments relatifs à sa situation personnelle (...), dont la prise en compte aurait pu amener à ce que « la procédure administrative en cause [aboutisse] à un résultat différent ».

A ce dernier égard, au vu de la teneur de la note d'observations de la partie défenderesse, le Conseil souligne, à titre de précision, qu'il est erroné de soutenir que l'examen d'une éventuelle violation de l'article 8 de la CEDH doit se faire uniquement lors de l'exécution de l'ordre de quitter le territoire (cfr point 2.3.2. du présent arrêt pour plus de détails). »

Et Votre Conseil de conclure :

« Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, ses observations avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de ce dernier, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne et les articles 47 et 48 de la Charte précitée. »

En l'espèce, il convient de considérer que le principe général de droit d'être entendu et, a fortiori, les droits de la défense n'ont pas été respectés, dès lors que le requérant n'a pas été entendu préalablement à l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement initial.

Il y a lieu de constater qu'à aucun moment, l'Office des étrangers n'a jugé utile d'entendre le requérant avant de prendre sa décision, alors que cette audition aurait permis de tenir compte d'éléments pertinents potentiels nouveaux, lui permettant de valablement fonder sa décision.

En effet, seule figure sur la décision la mention que :

« Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel West op 18.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen ».

Cela implique donc que Monsieur E.B. (...) n'a été entendu que par la police.

Avant de prendre la décision attaquée, l'Office des Etrangers n'a donc pas entendu, elle-même, le requérant.

Monsieur E.B. (...) n'a ainsi pas eu l'occasion de faire valoir de manière utile et effective ses arguments, alors que cette décision le concerne et l'affecte personnellement.

Partant, l'Office des Etrangers a méconnu les droits de la défense et, plus particulièrement, le principe général de droit du droit à être entendu préalablement à toute prise de décision qui fait partie intégrante des droits de la défense, consacrés aux articles 47 et 48 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Partant, les dispositions visées au moyen sont méconnues.

Le moyen est fondé, en chacune de ses branches.»

4.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten waarna de

verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum op het moment van de arrestatie, dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: *“Meerdere processen-verbaal werd opgemaakt door PZ Brussel West te zijnen laste wegens inbreuken op de wetgeving van verdovende middelen en opzettelijke brandstichting (...) Gezien het winstgevend karakter en op de herhaling van deze feiten, vermeerderd met de maatschappelijke ernst, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is, waarbij verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar betekend werd op 3 april 2017.

Vervolgens motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk daar er een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht dat (i) de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat zij gekend is bij de diensten sinds september 2019, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat (ii) de verzoekende partij in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijving valse of misleidende informatie heeft gebruikt of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij gebruik maakt van meerdere identiteiten, dat (iii) de verzoekende partij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, dat (iv) de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 november 2020 dat haar betekend werd op 29 november 2020, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing en dat (v) de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd daar zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar betekend werd op 3 april 2017. Anderzijds wordt conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat de verzoekende partij gezien het winstgevend karakter en gelet op de herhaling van de feiten, vermeerderd met de maatschappelijke ernst, geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Tenslotte geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”

Eveneens bevat de bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens. Hierbij wordt ook gemotiveerd betreffende de verklaringen van de verzoekende partij dat zij geen reden opgeeft waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland: *“We stellen dus vast dat betrokkene geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Betrokkene brengt ook geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”*

Waar de verzoekende partij betreffende het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van het feit dat zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, stelt dat de verwijzing naar PV-nummers, slechts een motivering door verwijzing betreft wat niet toelaat vast te stellen dat haar gedrag een gevaar voor de openbare vormt, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de motieven betreffende het feit dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden overtollig zijn. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geenszins heeft gemotiveerd waarom ze haar familiaal leven niet in overweging heeft genomen, kan zij voorts niet gevolgd worden. Immers blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing waarom de verwerende partij geen familiaal leven in overweging heeft genomen. Zo wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie op 18 oktober 2021 en dat zij niet verklaart een gezinsleven in België te hebben.

Door te betogen dat de bestreden beslissing niet voldoende en inadequaat gemotiveerd is, maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet vervatte formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.5. De verzoekende partij verwijst naar de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, betreffende het begrip gevaar voor de openbare orde, alsook naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de Vreemdelingenwet geen algemene definitie bevat van het begrip bedreiging voor de openbare orde en meent dat *mutatis mutandis* de definitie gebruikt in artikel 23 van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden voor het begrip 'de openbare orde te kunnen schaden' zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij wijst op rechtspraak van de Raad die verwijst naar rechtspraak van het Europese Hof van Justitie en stelt dat rekening houdend met de richtlijnen in dit arrest, niet kan ingezien worden hoe de verwerende partij tot de conclusie is kunnen komen dat zij de openbare orde zou kunnen schaden, met als enkele basis verschillende processen-verbaal die openstaan bij het parket in Brussel tussen 2017 en 2021. Zij stelt voorts vast dat naast de vermelding van de nummers van de processen-verbaal, niets in de bestreden beslissing toelaat de feiten die ze betreffen te kennen, noch dat de verzoekende partij effectief voorwerp uitmaakt van de processen-verbaal als verdachte. De verzoekende partij wijst eveneens op artikel 6, §2 van het EVRM en stelt dat het belangrijk is de verwerende partij eraan te herinneren dat het bestaan van een proces-verbaal, zelfs in de veronderstelling dat dit feiten betreft waarin zij betrokken is als verdachte, geenszins gelijk te stellen is met een strafrechtelijke veroordeling, dat dit bovendien geen toelichting geeft over het gedrag van de betrokkene. Volgens de verzoekende partij is de materiële motiveringsplicht geschonden door de bestreden beslissing te baseren op het bestaan van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid en op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen gegevens kon stellen dat de verzoekende partij geacht kan worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en het voorwerp uitmaken van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Beide motieven volstaan op zich reeds om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van verzoekende partij slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt evenmin enkel verwezen naar het feit dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schade, zoals voorzien in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, doch ook naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet: het bestaan van een risico op onderduiken. Ook deze motieven worden niet betwist. Deze motieven betreffende het risico op onderduiken volstaan op zich reeds om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te staven, zodat ook hier dient vastgesteld te worden dat de kritiek van verzoekende partij slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Gelet op voormelde vaststellingen is de voormelde kritiek van de verzoekende partij niet dienstig.

4.6. De verzoekende partij wijst vervolgens op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en op rechtspraak van de Raad betreffende het feit dat de verplichting om een terugkeerbeslissing ten aanzien van elke illegaal verblijvende derdelander te nemen niet geldt indien een effectieve terugkeer een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM zou opleveren. Zij stelt dat de verwerende partij op geen enkele wijze haar familiaal leven in rekening heeft genomen doch zich heeft beperkt tot de stelling dat zij niet verklaart een gezinsleven te hebben in België. Zij wijst erop dat nochtans meerdere broers aanwezig zijn in België, dat bovendien ook haar tante aanwezig is in België en haar huisvest, dat zij een echte steunpilaar vormt voor haar daar zij geen familie meer heeft in Marokko, daar haar vader gestorven is in 2018. Zij meent dat de verwerende partij geenszins heeft gemotiveerd waarom ze het familiaal leven van de verzoekende partij niet in overweging heeft genomen. Zij meent dat gelet op deze gegevens het duidelijk is dat de bestreden beslissing mogelijks haar privé- en familielevens vernietigt wanneer zij zou gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, dat het duidelijk is dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan haar zorgvuldigheidsplicht en zich voor het nemen van de bestreden beslissing niet heeft geïnformeerd over de specifieke gegevens met betrekking tot het in rekening nemen van het recht op respect voor het privé- en familielevens.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of

familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

De Raad herhaalt vooreerst dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij geenszins heeft gemotiveerd waarom ze haar familiaal leven niet in overweging heeft genomen. Immers blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing waarom de verwerende partij geen familiaal leven in overweging heeft genomen. Zo wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie op 18 oktober 2021 en dat zij niet verklaart een gezinsleven in België te hebben. De verwerende partij heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met

(en gemotiveerd omtrent) het gezins- en familielevens conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing en de verwerende partij zich heeft geïnformeerd over de specifieke gegevens met betrekking tot het in rekening nemen van het recht op respect voor het familielevens, nu uit het gehoor door de politie op 18 oktober 2021 blijkt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd of zij elementen wou meedelen betreffende haar familie of haar familiaal leven, doch dat zij hierop ontkennend antwoordde, merkt de Raad daarnaast op dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezinslevens aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij blijft hierin volkomen in gebreke.

Voor wat betreft het vermeende gezinslevens, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij broers in België heeft, doch licht zij de identiteit van haar broers en het verblijfsstatuut van haar broers niet toe. Daarnaast wijst de Raad erop dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, "Onur v. het Verenigd Koninkrijk", 2009; EHRM, "Slivenko v. Letland", 2003; Mole N., "Asylum and the European Convention on Human Rights", Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinslevens tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinslevens bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift niet dat er sprake is van een afhankelijkheidsband ten aanzien van haar broer(s), noch minder verduidelijkt zij deze. Zij legt in dit verband ook geen enkel stavingstuk voor. In die zin maakt zij geenszins een familie- en gezinslevens met haar broer(s) aannemelijk.

Ook waar zij melding maakt van een gezinslevens met haar tante dient te worden opgemerkt dat het gaat om verwanten en zodoende dient een afhankelijkheidsband aangetoond te worden. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij een steunpilaar vormt voor haar, doch toont hiermee geenszins aan afhankelijk te zijn van haar tante of dat haar tante afhankelijk is van haar, zodat het bestaan van een beschermingswaardig gezinslevens niet blijkt. Uit het loutere feit dat haar tante haar van onderdak voorziet, zonder verdere elementen aan te halen of bewijsstukken voor te leggen die het bestaan van een afhankelijkheidsband aantonen, kan ook geen beschermingswaardig gezinslevens afgeleid worden. Ook uit het administratief dossier blijken geen stukken die wijzen op een afhankelijkheidsband. Het louter samenwonen tussen verwanten op zich volstaat niet om een werkelijke afhankelijkheidsband aan te tonen. Er is bijgevolg geen sprake van een onder artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig familielevens met haar tante.

Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinslevens aannemelijk maakt met haar broer(s) noch met haar tante, toont zij niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Nu geen beschermingswaardig gezinslevens in België wordt aangetoond, diende en dient geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinslevens in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Het betoog van de verzoekende partij dat zij geen familie meer heeft in Marokko, is dan ook niet dienstig.

Wanneer er voorts een risico van schending van het respect voor het privélevens wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privélevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privélevens dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privélevens' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wanneer de verzoekende partij

een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift enkel op de aanwezigheid van haar broers en haar tante waarbij zij inwoont en stelt voorts enkel dat de bestreden beslissing mogelijks haar privéleven vernietigt wanneer zij zou gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten en dat het duidelijk is dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan haar zorgvuldigheidsplicht en zich voor het nemen van de bestreden beslissing niet heeft geïnformeerd over de specifieke gegevens met betrekking tot het in rekening nemen van het recht op respect voor het privéleven.

Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven in België aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daar de verzoekende partij het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven niet aantoont, blijkt geenszins dat de verwerende partij gehouden was om hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat zij geen familie meer heeft in Marokko is dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er dan ook geheel ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar een privéleven in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter te wijzen op een recht op een privéleven, maakt zij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan. Voorts maakt zij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing op foutieve, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Ook een schending van artikel 7 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 van het EVRM, wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Nu de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een beschermingswaardig gezins- en familieleven of privéleven in België en er niet in slaagt een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, maakt zij ook geenszins aannemelijk dat zij, indien zij meer uitgebreid of door de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn gehoord geweest of indien zij werd gewezen op het voornemen ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, elementen kon bijbrengen die een invloed konden hebben op de beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zoals ook zal blijken uit punt 4.9.

4.7. Vervolgens wijst de verzoekende partij op artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en stelt zij dat de termijn bedoeld in de richtlijn begint te lopen op het ogenblik van het nemen van het inreisverbod, dat door in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te overwegen dat zij heden nog voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar, terwijl dit genomen werd op 3 april 2017, de verwerende partij de voormelde bepaling miskent heeft, dat de motivering gebrekkig is.

In het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C/82-16 wordt verwezen naar het arrest Ouhrami en wordt duidelijk gesteld: *“57. Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52) [...]”*. In het arrest Ouhrami werd verduidelijkt dat hiervan sprake zou zijn *“52 [...] indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze [verwijderings] procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”*. In het arrest van de Raad van State van 11 januari 2018 met nr. 240.394 wordt uiteengezet hoe artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient te worden gelezen in het licht van het arrest Ouhrami: *“13. Afin de donner à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 précitée une lecture compatible avec l'enseignement de la Cour de justice de l'Union européenne relatif à l'article 11 de la directive 2008/115/CE dont il assure partiellement la transposition, il y a nécessairement lieu d'interpréter le paragraphe 3 de cet article, en ce sens que l'interdiction d'entrée qui « complète » une décision de retour existe et a force obligatoire dès le jour de la notification de la décision d'interdiction d'entrée mais que le délai pour lequel l'interdiction d'entrée a été fixée ne commence à courir qu'après que l'intéressé a effectivement quitté le territoire. [...]”*: het inreisverbod bestaat en heeft een dwingende werking vanaf zijn betekening maar de duur ervan gaat pas in vanaf het daadwerkelijk vertrek van het grondgebied. De duur van het inreisverbod kan, gelet op de voormelde rechtspraak van Hof van Justitie, niet ingaan noch verstrijken voor het daadwerkelijk vertrek van het grondgebied. Het betoog van de verzoekende partij dat de termijn bedoeld in de richtlijn begint te lopen op het ogenblik van het nemen van het inreisverbod kan dan ook niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing kan wel degelijk toepassing worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet gelet op het inreisverbod van 3 jaar haar betekend op 3 april 2017, daar zij hieraan geen gevolg heeft gegeven en aldus het inreisverbod bestaat en dwingende werking heeft vanaf de betekening, met name 3 april 2017 maar de duur van 3 jaar nog niet is beginnen lopen doordat de verzoekende partij het grondgebied sinds de betekening van voornoemd inreisverbod nog niet heeft verlaten.

Een schending van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn of van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.8. Daarnaast wijst de verzoekende partij op artikel 3 van het EVRM, citeert hieromtrent de motieven en stelt dat er een gebrek aan zorgvuldigheid is, dat de verwerende partij alle nodige maatregelen moet nemen en zoveel mogelijk informatie moet verzamelen alvorens haar beslissing te nemen, dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van haar situatie daar zij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, dat zij lijdt aan schizofrene paranoia en duidelijk nood heeft aan medische opvolging, dat deze opvolging niet verzekerd kan worden in haar land van herkomst, Marokko en dat dit element totaal ontweken wordt door de verwerende partij. Bovendien, zo meent de verzoekende partij, dient rekening gehouden te worden met de impact op haar gezondheid die een verwijdering kan veroorzaken om reden van de Covid-19-pandemie, dat een repatriëring haar kan blootstellen aan een risico op besmetting met Covid-19 daar een vliegtuigreis een nauw contact met een bepaald aantal personen gedurende meerdere uren inhoudt, dat zij, eens aangekomen in Marokko, niet over een adequate behandeling zal beschikken en aldus haar gezondheid in gevaar is, dat dit een risico vormt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij niet voldoende zorgvuldig is geweest in de analyse van het dossier en er niet over gewaakt heeft te onderzoeken wat de gevolgen van een terugkeer zijn op haar gezondheidstoestand, gelet op haar psychiatrische pathologie waaraan zij lijdt of gelet op de gezondheids crisis gelieerd aan de Covid-19 pandemie die heden de hele wereld raakt. Concluderend stelt zij dat de verwerende partij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.8.1. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

4.8.2. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met (en gemotiveerd omtrent) de gezondheidstoestand conform artikel 3 van het EVRM en zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Echter heeft de verwerende partij vastgesteld dat de verzoekende partij niet verklaart medische problemen te hebben en dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad stelt vast dat dit overeenstemt met de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij werd gehoord door de politie op 18 oktober 2021 en werd gevraagd of zij elementen wou meedelen betreffende haar gezondheidstoestand. Uit het gehoor door de politie, dat zich in het administratief dossier bevindt en waarvan de verwerende partij aldus kennis had, blijkt dat de verzoekende partij antwoordde dat haar gezondheid perfect is. Er blijkt aldus dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft geïnformeerd over de specifieke gegevens met betrekking tot de medische toestand van de verzoekende partij en dat zij terecht heeft vastgesteld dat zij niet verklaard heeft medische problemen te hebben.

Bovendien wijst de Raad erop dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij betoogt dat zij lijdt aan schizofrene paranoia en duidelijk nood heeft aan medische opvolging, dat deze opvolging niet verzekerd kan worden in haar land van herkomst, Marokko. De verzoekende partij laat echter na, hoewel zij melding maakt in haar inventaris van een medisch getuigschrift van 31 juli 2019, enig bewijsstuk te voegen die haar beweringen kunnen staven. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij gezondheidsproblemen heeft. Dit geldt des te meer nu zij op 18 oktober 2021 verklaarde dat haar gezondheid perfect is. Ten overvloede kan in dit verband ook vastgesteld worden dat de verzoekende partij ook na het nemen van de bestreden beslissing, en dit op 20 oktober 2021, 'Neen' antwoordde op de vraag of zij een ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar haar herkomstland. Geheel ten overvloede dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij, zelfs indien een actuele problematiek zou blijken, zich beperkt tot de loutere bewering dat zij nood heeft aan medische opvolging. Het betoog dat de opvolging niet verzekerd kan worden in Marokko is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij toont niet aan waarom haar gezondheidstoestand, mocht deze nog actueel zijn, het nemen van de bestreden beslissing in de weg staat. De Raad stelt daarnaast nog vast dat ook niet blijkt dat de verzoekende partij op grond van haar gezondheidsproblemen een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gezondheidsproblemen in haar hoofde of met de gevolgen hiervoor bij een terugkeer ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij maakt dan ook evenmin aannemelijk dat zij, indien zij meer uitgebreid of door de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn gehoord geweest of indien zij werd gewezen op het voornemen ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, elementen kon bijbrengen die een invloed konden hebben op de bestreden beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zoals ook zal blijken uit punt 4.9.

4.8.3. Met het betoog dat de verwerende partij dient rekening te houden met de impact op haar gezondheid die een verwijdering kan veroorzaken om reden van de Covid-19 pandemie, dat een repatriëring haar kan blootstellen aan een risico op besmetting met Covid-19 daar een vliegtuigreis een nauw contact met een bepaald aantal personen gedurende meerdere uren inhoudt, dat zij, eens aangekomen in Marokko, niet over een adequate behandeling zal beschikken en aldus haar gezondheid in gevaar is, dat dit een risico vormt op een schending van artikel 3 van het EVRM, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een

verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft.

De verzoekende partij werd onder meer op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, daar zij niet in het bezit was van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Dat wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het is dan ook niet onredelijk van de verwerende partij om van de verzoekende partij te verwachten dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar de huidige gezondheidscrisis en stelt dat een repatriëring haar kan blootstellen aan een risico op besmetting met Covid-19 daar een vliegtuigreis een nauw contact met een bepaald aantal personen gedurende meerdere uren inhoudt, kan de Raad slechts opmerken dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de verzoekende partij op grond van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij niet in het bezit was van een geldig paspoort en visum op het ogenblik van haar arrestatie. Verder maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat haar terugkeer naar haar land van herkomst en de noodzakelijke contacten die zij onderweg heeft niet volgens de geldende hygiënemaatregelen kunnen verlopen, zodat zij geenszins aantoonbaar dat haar risico op besmetting door het coronavirus aanzienlijk wordt vergroot.

Bovendien verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij toont niet aan, het weze herhaald, dat zij door het coronavirus besmet is of dat zij symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Voorts maakt zij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Marokko. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd algemeen betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren gelieerd aan de Covid-19 pandemie die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

4.8.4. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet. Evenmin kan een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van voormelde bepaling worden vastgesteld. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.9. Tot slot betoogt de verzoekende partij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, dat het recht om gehoord te worden, en bij uitbreiding de rechten van verdediging, niet gerespecteerd werden, daar zij niet gehoord werd voorafgaand het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt dat de verwerende partij het op geen enkel moment nuttig heeft geacht haar te horen voor het nemen van de bestreden beslissing terwijl een dergelijk gehoor had toegelaten rekening te houden met nieuwe en pertinente elementen waardoor ze haar beslissing grondig kon nemen. De verzoekende partij vervolgt dat zij enkel werd gehoord door de politie, dat zij aldus niet werd gehoord door de verwerende partij zelf, dat zij aldus niet de mogelijkheid heeft gehad om op nuttige wijze haar argumenten naar voren te brengen terwijl de bestreden beslissing haar persoonlijk betreft en raakt.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter

wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie) aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het

grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog en verduidelijkt niet welke elementen zij had kunnen aanbrengen indien zij door de verwerende partij was gehoord geweest voorafgaand het nemen van de bestreden beslissing. In zoverre zij doelt op haar familiaal en privéleven, haar gezondheidstoestand en de covid-19 pandemie, blijkt uit wat voorafgaat dat zij niet aannemelijk maakt dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bovendien, zoals reeds aangegeven werd de verzoekende partij op 18 oktober 2021, en aldus voor het nemen van de bestreden beslissing, gehoord door de politie van PZ Brussel West.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij, indien zij meer uitgebreid of door de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn gehoord geweest of indien zij werd gewezen op het voornemen ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, elementen kon bijbrengen die een invloed konden hebben op de beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt niet.

4.10. De verzoekende partij toont niet aan dat het bestreden bevel op foutieve of kennelijk onredelijke motieven berust of een manifeste appreciatiefout bevat, noch dat de verwerende partij naliet om in de bestreden beslissing rekening te houden met bepaalde relevante elementen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin als het bestaan van een manifeste appreciatiefout.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.11. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij bij haar toelichting bij haar middelen nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.12. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER